

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ ลัทธิบูรพนิยมในวรรณกรรมแปลของไทย:
กรณีศึกษาเรื่องเล่าทางแอนนา เลียวโนเวนส์

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แพร จิตติพลังศรี

เดือน ปี ที่เสร็จโครงการ
ตุลาคม 2557

สัญญาเลขที่ MRG5580230

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ ลัทธิบูรพนิยมในวรรณกรรมแปลของไทย:
กรณีศึกษาเรื่องเล่าทางแอนนา เลียวโนเวนส์

ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แพร จิตติพลังศรี
สังกัด คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

Abstract

Project Code : MRG5580230

Project Title : Orientalism in Thai translated fictions: a case study of Anna Leonowens Narratives

Investigator : Phrae Chittiphalangsri, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

E-mail Address : phrae.c@chula.ac.th

Project Period : 7 October 2012 – 6 October 2014

This research aims to study Orientalism in the translations of the Anna Leonowens' narratives (ALNs), and the role translation plays in "translating back" the ALNs. The researcher uses Theo Hermans' theory called "irony's echo" to study the Thai translation of ALNs. In this study, the Thai translations of Margaret Landon's *Anna and the King of Siam* by Aw Snidwong, and Anna Leonowens' *The Romance of the Harem* by Ob Jayavasu will be analyzed. The researcher found that there are two characteristics of irony's echo as reflected in the translations of these two novels. First, the translator's disassociative voice leads to the power reversal in which Orientalism is "Occidentalized" in the translation. Second, the complexity caused by irony is usually ended by assertion of the politics of appropriateness in which the translator might have to hi-jack the original text. This research provides the model for subsequent studies on irony's echo in translation.

Keywords : Orientalism, postcolonial studies, literary translation, cultural translation, Thai translated fictions

รูปแบบ Abstract (บทคัดย่อ)

รหัสโครงการ: MRG5580230

ชื่อโครงการ: ลัทธิบูรพนิยมในวรรณกรรมแปลของไทย: กรณีศึกษาเรื่องเล่านางแอนนา เลียวโนเวนส์

ชื่อนักวิจัย: แพร จิตติพลังศรี

E-mail Address: phrae.c@chula.ac.th

ระยะเวลาโครงการ: 7 ตุลาคม 2558 – 6 ตุลาคม 2557

งานวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาลัทธิบูรพนิยมในวรรณกรรมแปลชุดเรื่องเล่าแอนนา เลียวโนเวนส์ และเพื่อศึกษาบทบาทของการแปลวรรณกรรมเรื่องเล่าแอนนา เลียวโนเวนส์ที่มีต่อการโต้กลับลัทธิบูรพนิยม ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎี “เสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้ง” ของ Theo Hermans มาใช้อธิบายการแปลเรื่องเล่านางแอนนา เลียวโนเวนส์ (Anna Leonowens' Narratives) จำนวนสองเรื่องคือ *Anna and the King of Siam* ของนาง Margaret Landon แปลโดย อ.สนิทวงศ์ และนวนิยายเรื่อง *The Romance of the Harem* ของนาง Anna Leonowens แปลโดย อป ไชยวสุ ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการย้อนแย้งที่เกิดจากการแปลมีสองประการคือ หนึ่ง การแปลเนื้อเรื่องที่ไม่เห็นด้วยนำไปสู่ปรากฏการณ์ที่เรียกว่า Occidentalizing Orientalism หรือการกลับแนวคิดแบบบูรพนิยมด้วยวิธีการตรงกันข้ามคือ “อัสตงคตทิตนิยม” สอง การยุติความย้อนแย้งด้วยการยืนยัน (assertion) เพื่อให้ตรงกับการเมืองเรื่องความเหมาะสม (politics of appropriateness) ถึงแม้ผู้แปลจะต้องยึดสิทธิ์ในการสร้างเนื้อความใหม่ (hi-jacking) ในการแปลก็ตาม การศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นตัวอย่างในการศึกษาความย้อนแย้งของการแปลในวัฒนธรรมแปลอื่นๆต่อไปได้

คำหลัก: บูรพนิยม, หลังอาณานิคมศึกษา, การแปลวรรณกรรม, การแปลวัฒนธรรม, วรรณกรรมแปลของไทย

Executive Summary

โครงการวิจัย เรื่อง “ลัทธิบุรณนิยมในวรรณกรรมแปลของไทย:
กรณีศึกษาเรื่องเล่านางแอนนา เลียวโนเวนส์”

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ภาพลักษณ์ของประเทศไทยที่คนทั่วโลกรู้จักมักเป็นภาพลักษณ์ที่มาจากสื่อตะวันตก ชาติมหาอำนาจตะวันตกได้เสนอภาพลักษณ์ของประเทศไทยมาช้านานตั้งแต่ครั้งยังเป็นประเทศสยาม โดยเฉพาะในยุคล่าอาณานิคม ภาพลักษณ์ที่ตะวันตกบันทึกและนำไปเผยแพร่ได้กลายมาเป็นภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมอันตรงอำนาจและมีอิทธิพล จนสามารถกลายเป็นภาพเหมารวม (Stereotype) อันส่งผลลบต่อวัฒนธรรมไทย กรณีการประกอบสร้างภาพเหมารวมที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์เหตุการณ์หนึ่งคือกรณีของนางแอนนา เลียวโนเวนส์ ผู้เขียนหนังสือบันทึกความทรงจำเรื่อง *The English Governess at the Siamese Court* (2413) และนวนิยายเรื่อง *The Romance of the Harem* (2416) นางแอนนาได้บรรยายถึงราชสำนักไทยในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ว่าล้าหลังและยังใช้มีธรรมเนียมที่ป่าเถื่อน เช่น การทารุณทาสและสถานภาพของสตรีที่ต่ำต้อย ต่อมาเรื่องราวที่นางแอนนาเขียนได้รับการถ่ายทอดเป็นนวนิยายโดยปลายปากกาของนางมาร์กาเรต แลนด์อน ผู้แต่งเรื่อง *Anna and the King of Siam* (2487) โดยนางมาร์กาเรต แลนด์อนได้ผูกเรื่องจากหนังสือสองเล่มของนางแอนนา ผลงานของนางมาร์กาเรต แลนด์อนได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ส่งผลให้มีการนำไปดัดแปลงเป็นละครเพลงบรอดเวย์ และภาพยนตร์อยู่หลายครั้ง อาจกล่าวได้ว่าเป็นครั้งแรกที่มีการนำเสนอภาพของประเทศไทยสู่สายตาชาวโลกอย่างกว้างขวางที่สุด ผู้อ่านหนังสือและผู้ชมภาพยนตร์ต่างได้รับความเพลิดเพลินจากการบรรยายภาพดินแดนตะวันออกไกลที่มีเพียงไม่กี่คนจะไปถึง อย่างไรก็ตาม ภาพลักษณ์ที่ทรงอิทธิพลที่สุดที่มาจากหนังสือและภาพยนตร์เกี่ยวกับนางแอนนามักเป็นภาพลักษณ์ของสยามในด้านลบ ภาพลบบดังกล่าวมีอำนาจในเชิงวาทกรรมดังที่เอ็ดเวิร์ด ซาอิด กล่าวไว้ในหนังสือ *Orientalism* (1978) ว่า ตะวันออกนั้นไม่ได้มีอยู่จริง มีเพียงตะวันออกที่ถูกสร้างขึ้นโดยตะวันตกผ่านงานเขียนต่างๆ ที่กลายมาเป็นภาพแทนของตะวันออก จนเป็นที่ยอมรับในตะวันตกและไม่ค่อยมีผู้ตั้งข้อสงสัยกับภาพแทนนั้นว่าชอบธรรมหรือไม่

แม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องราวของนางแอนนา เลียวโนเวนส์เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องการแต่งเรื่องเกินจริงของนาง (ดูใน Moffat 1961, Bristowe 1976, Blofeld 1987, Pramoj and Pramoj 1987, และ กัญญาจันท์ 2542) กลับมีงานวิจัยจำนวนไม่มากที่วิเคราะห์กระบวนการสร้างภาพแทนของอัตลักษณ์ไทย/สยาม นอกจากวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตของ เฉลิมศรี จันทสิงห์ (2542) และอุษา อาภัสระวิโรจน์ (2545) ผู้วิจัยเห็นว่างานวิชาการในขณะนี้ยังขาดการศึกษากระแสตอบรับของชาวไทยที่มีต่อเรื่องเล่าของนางแอนนา ทั้งๆที่มีการแปลเรื่องเล่าเหล่านี้เป็นภาษาไทยอยู่หลายวาระ ได้แก่ *แอนนาและพระเจ้ากรุงสยาม* ที่แปลโดย อ. สนิทวงศ์ (2505) และ *กัณฑ์ แก้วไทย* (2542) จากนวนิยาย *Anna and the King of Siam* ของนางมาร์กาเรต

แลนด์อน และ นิยายรักในราชสำนักฝ่ายใน ที่แปลโดย ออบ ไชยวสุ (2505) จากนวนิยาย *The Romance of the Harem* ของนางแอนนา เลียวโนเวนส์

โดยทั่วไปแล้วเราอาจมองว่าการแปลเป็นกระบวนการที่ตรงไปตรงมา เป็นการถอดความจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง ทว่ากระบวนการแปลเรื่องเล่านางแอนนานั้นไม่ได้เป็นกระบวนการที่ตรงไปตรงมาอย่างที่เรารู้สึก เพราะผู้แปลรู้สึกไม่เห็นด้วยต่อสิ่งที่นางแอนนากำลังสื่อ จึงต้องเลี่ยงไม่แปลตามต้นฉบับอย่างที่เราจะเป็น ความย้อนแย้งระหว่างผู้แปลกับหนังสือที่ตนเองต้องแปลจึงก่อให้เกิดปัญหาทางจริยธรรมของการแปล และเผยให้เห็นถึงความลำบากในการต่อสู้เพื่อแย่งชิงพื้นที่ในการนำเสนออัตลักษณ์ไทยในงานแปล ผู้วิจัยเสนอที่จะวิเคราะห์และอธิบายปัญหาดังกล่าวโดยการใช้ทฤษฎี “เสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้ง” (Irony's echo) ซึ่งเป็นทฤษฎีของนักวิชาการด้านการแปลผู้มีชื่อเสียง เทโอ เฮอร์มันส์ (Theo Hermans) ที่ได้เสนอไว้ในหนังสือ *The Conference of the Tongues* ว่าการแปลที่เกิดจากการปะทะกันระหว่างอุดมการณ์ของผู้แปลและงานแปลนั้นก่อให้เกิดเสียงสะท้อนที่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เราต้องวิเคราะห์จุดยืนและอุดมการณ์ของผู้แปลซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาทางอุดมการณ์ของสังคม ในที่นี้คือการโต้กลับลัทธิบูรพนิยม (Orientalism) ที่เรื่องเล่านางแอนนาเสนอด้วยกลวิธีการแปลที่แสดงให้เห็นความย้อนแย้งดังกล่าว

ผู้วิจัยจะศึกษางานแปลไทยของเรื่องเล่านางแอนนา ได้แก่ *แอนนาและพระเจ้ากรุงสยาม* ที่แปลโดย อ. สนิทวงศ์ (2505) และ *กัณหา แก้วไทย* (2542) และ *นิยายรักในราชสำนักฝ่ายใน* ที่แปลโดย ออบ ไชยวสุ (2493) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของลัทธิบูรพนิยมและกลวิธีการแปลที่ใช้โต้กลับและต่อต้านลัทธิดังกล่าว โดยอาศัยทฤษฎีบูรพนิยมของเอ็ดเวิร์ด ซาอิด และทฤษฎี “เสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้ง” ของเทโอ เฮอร์มันส์ เป็นกรอบในการสร้างโจทย์การวิจัย งานวิจัยชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยชุดแรกในประเทศไทยที่บูรณาการการศึกษาวัฒนธรรม ภาษา วรรณคดีและการแปลเข้าด้วยกันอย่างมีระบบ ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยด้านการแปลในประเทศไทยยังอิงอยู่กับวิธีการทางภาษาศาสตร์อยู่มาก และไม่มีการใช้ทฤษฎีทางวัฒนธรรมศึกษาและการแปลเชิงวัฒนธรรม (cultural translation) มาอธิบายการแปลในฐานะปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของงานวิจัยด้านนี้จึงมุ่งหวังที่จะผลิตงานวิชาการด้านนี้เพื่อเป็นตัวอย่างให้นักวิจัยหรือนิสิตนักศึกษาได้ใช้ศึกษาเมื่อจะดำเนินการวิจัยด้านการแปลและวัฒนธรรมต่อไป ผู้วิจัยได้เริ่มงานวิจัยในด้านนี้ไปแล้วหนึ่งเรื่องคือ “วรรณลักษณะอันก่อร่าง: ปัญหาเรื่องการแปล พลวัตในขนบวรรณกรรมแบบฉบับและสมมติจวิสัยในวรรณกรรมร้อยแก้วไทยยุคแรก” ตีพิมพ์ในเอกสารประกอบการประชุม มนุษยศาสตร์ในทศวรรษใหม่: พลวัตแห่งองค์ความรู้กับพหุลักษณะทางวัฒนธรรม (2554) งานวิจัยเรื่องเล่านางแอนนาก็จะไปต่อยอดงานวิจัยในลักษณะดังกล่าวเพื่อสร้างความสนใจอย่างต่อเนื่องในชุมชนนิสิตนักศึกษาและนักวิชาการที่เกี่ยวข้อง

2. วัตถุประสงค์

- 1.1. เพื่อศึกษาลัทธิบูรพนิยมในวรรณกรรมแปลชุดเรื่องเล่าแอนนา เลียวโนเวนส์
- 1.2. เพื่อศึกษาบทบาทของการแปลวรรณกรรมเรื่องเล่าแอนนา เลียวโนเวนส์ที่มีต่อการโต้กลับลัทธิบูรพนิยม

3. ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาบทบาทของการแปลในการโต้กลับลัทธิบูรพนิยมที่ตะวันตกใช้แสดงอำนาจในการสร้างภาพแทนของตะวันออก ผู้วิจัยบูรณาการทฤษฎีทางวัฒนธรรมศึกษา วรรณคดี และการแปลเข้าด้วยกัน ทฤษฎีดังกล่าวได้แก่

- (1) ทฤษฎีบูรพนิยม ในความหมายของเอ็ดเวิร์ด ซาอิด ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีแรกที่ชี้ให้เห็นถึงบทบาทของวัฒนธรรมที่มีต่อความเหลื่อมล้ำเชิงอำนาจ ทฤษฎีของซาอิด จะช่วยให้เราเข้าใจถึงความคิดของตะวันตกที่มีต่อตะวันออก ในที่นี้คือความคิดของนางแอนนา เลียวโนเวนส์ที่มีต่อสยาม อันนำไปสู่การสร้างภาพแทนของสยามที่มีการผลิตซ้ำในสื่อต่างๆ จนภาพแทนนั้นกลายเป็นภาพเหมารวมที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ในปัจจุบัน มีการศึกษาอิทธิพลของลัทธิบูรพนิยมในประเทศตะวันออกจำนวนมาก แต่โดยมากมันเป็นประเทศอาณานิคม เช่น อินเดีย ตะวันออกกลาง ฯลฯ แต่มีจำนวนน้อยที่พูดถึงประเทศไทย การประยุกต์ใช้ทฤษฎีบูรพนิยมกับการนำเสนอภาพแทนของสยามในเรื่องเล่านางแอนนาจะทำให้เราเข้าใจภาพแทนที่เกิดจากความเหลื่อมล้ำเชิงอำนาจมากขึ้น
- (2) แนวคิดเรื่องเสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้ง (irony's echo) เป็นแนวคิดด้านการแปลเชิงวัฒนธรรมของเฮโอ เฮอร์มันส์ที่พัฒนามาจากทฤษฎี speech act ของ John Searle ซึ่งเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่อธิบายหน้าที่ของวัจนกรรมต่างๆ ในบริบทที่แตกต่างกัน ทฤษฎี speech act ได้ถูกนำมาใช้ในวงวิชาการอื่นๆ มาแล้ว เช่น วรรณคดีศึกษา นักวิชาการชื่อดัง Mary Louise Pratt ได้นำเอาทฤษฎี speech act มาใช้อธิบายโครงสร้างของวาทกรรมในเรื่องเล่า แนวคิดเรื่องเสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้งได้นำเอาทฤษฎี speech act มาอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างผู้แปลกับบทแปลในฐานะที่เป็นวาทกรรมเชิงอุดมการณ์ หากผู้แปลไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ตัวเองแปลก็จะนำไปสู่การผลิตวาทกรรมการแปลที่มีความลึกลับในตัวเอง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงลักษณะการอ้างย้อนเข้าหาตัวเองของการแปล (translation's self-referentiality)

4. แผนการดำเนินงานวิจัยตลอดโครงการในแต่ละช่วง 6 เดือน

เดือนที่ 1 ถึงเดือนที่ 6 ศึกษากรอบทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ด้วบทต้นฉบับและบทแปล

เดือนที่ 7 ถึงเดือนที่ 12 วิเคราะห์ด้วบท หาด้วอย่างที่เกี่ยวข้อง

เดือนที่ 13 ถึงเดือนที่ 18 นำเอาทฤษฎีมาวิเคราะห์ด้วบทในเชิงบูรณาการ

เดือนที่ 19 ถึงเดือนที่ 24 เขียนงานวิจัย เสนอผลงาน แก้ไข เขียนงานวิจัยฉบับสมบูรณ์และส่งตีพิมพ์

5. ผลงาน/หัวข้อเรื่องทีคาดว่าจะนำจะตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

ชื่อเรื่องที่จะตีพิมพ์ Orientalism and Irony's Echo: Translating *Anna and the King* in Thailand

ชื่อวารสารที่จะตีพิมพ์ The Translator: Studies in Intercultural Communication

1355-6509

SSCI, AHCI, ERIH INT1, LB, CARHUS (A), MIAR (9,61). JCR Social Sciences Edition 2009

Impact factor 0.107.

Indexed in. Arts and Humanities Citation Index and the Social Science Citation Index, International Bibliography of the Social Sciences, IBSS Online, IBSS-Extra, International Bibliography of Book Reviews, International Bibliography of Periodical Literature, Linguistic Abstracts, Linguistics & Language Behavior Abstracts, MLA Bibliography, Translation Studies Abstracts, Current Contents - Social & Behavioral Sciences, Current Contents - Arts & Humanities

6. งบประมาณโครงการ (ตามระยะเวลาโครงการที่ได้เสนอรับทุน โดยงบประมาณไม่เกิน 240,000 บาท/ปี)

งบประมาณ	ปีที่ 1	ปีที่ 2	รวม
1. หมวดค่าตอบแทน - ค่าตอบแทนหัวหน้าโครงการ	120,000	120,000	240,000
2. หมวดค่าวัสดุ - ค่าหนังสือ	20,000	10,000	30,000
- ค่าวัสดุสำนักงาน	2,500	2,500	5,000
- ค่าวัสดุคอมพิวเตอร์	2,500	2,500	5,000
3. หมวดค่าใช้สอย - ค่าถ่ายเอกสารและเข้าเล่ม	8,500	8,500	17,000
- ค่าเดินทางไปสืบค้นข้อมูล	10,000	10,000	20,000
4. หมวดค่าจ้าง - ค่าจ้างผู้ช่วยวิจัย	24,000	24,000	48,000
รวมงบประมาณโครงการ	187,500	177,500	365,000

รายละเอียดโครงการ

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) ทัศนูปนิมัยในวรรณกรรมแปลของไทย: กรณีศึกษาเรื่องเล่านาง
แอนนา เลียวโนเวนส์

(ภาษาอังกฤษ) Orientalism in Thai translated fictions: a case study of Anna
Leonowens Narratives

ชื่อหัวหน้าโครงการ (ภาษาไทย) นางสาวแพร จิตติพลังศรี
(ภาษาอังกฤษ) Ms. Phrae Chittiphalsri
(ตำแหน่งวิชาการ) อาจารย์

ระยะเวลาดำเนินงาน : 2 ปี

เวลาทำงานวิจัยในโครงการประมาณสัปดาห์ละ 18 ชั่วโมง

สถานที่ติดต่อ :

ที่ทำงาน ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทรศัพท์ 02-218-4819

โทรสาร 02-218-4792

Email Phrae.C@chula.ac.th

ชื่อนักวิจัยที่ปรึกษา (ภาษาไทย) นางถนอมนวล โอเจริญ
(ภาษาอังกฤษ) Ms. Thanomnuan O'Charoen
(ตำแหน่งวิชาการ) ศาสตราจารย์

สถานที่ติดต่อ :

ที่ทำงาน ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

โทรศัพท์ 02-218-4773

โทรสาร 02-218-4776

Email othanomn@chula.ac.th

ชื่ออธิการบดี หรือผู้รับมอบอำนาจให้ลงนามแทนอธิการบดี (ไม่ต้องลงนามจริง)
ศ.ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน

เนื้อหาทางวิจัย

“Not to Be Taken Seriously”: Irony’s Echo in the Thai Translations of *Anna and the King of Siam* and *The Romance of the Harem*¹

Phrae Chittiphalangsri

Chalermprakit Center of Translation and Interpretation, Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

Abstract

“Readers should be reminded that this book was meant for pleasure reading, and not to be taken seriously,” announced Aw Sanidwong, the Thai translator of *Anna and the King of Siam*. The translator's negative attitude towards the book by Anna Leonowens, Siam’s most “hated” woman, is hardly discreet. When translating the novels they disagree with, the translators’ fidelity to the source text, as well as the reliability of the translation, would naturally be questioned. To explain the disassociated voices of the translators, I use Theo Hermans' concept of “irony's echo” which treats this kind of translation as a form of irony. Translation that is done with a disapproving attitude problematizes the translator’s position, as well as the socio-cultural discourses surrounding it. To illustrate, the Thai translations of *Anna and the King of Siam*, and *The Romance of the Harem* will be discussed. I argue that the Thai translations of the Anna Leonowens’ narratives can be seen as quotations, in which the quoter strategically avoid direct responsibility to the quoted texts, and such a position reveals “the transideological” function of irony which complexify the relationship between the encroaching power of the West and resistance from the Thais as manifested in translation.

Keywords: Anna Leonowens, Siam, King Mongkut, irony’s echo, translation

¹ This article is made possible by the 2012 research fund for the enhancement of new researchers’ efficiency (Contract number MRG5580230) provided by The Thailand Research Fund (TRF).

Introduction: to hate and to translate Anna

Anna Leonowens is one of the most hated figures in Thai history. The English governess whose story was made into the successful Broadway musical *The King and I* and three different Hollywood films² was bashed mercilessly by both Thai and foreign historians, academics, novelists and general public for getting the fact wrong, asserting her importance in the royal court beyond her role as a governess, and the most inexcusable of all, her portrayal of King Mongkut as an indulgent, cruel and mischievous ruler of a backward nation. Dr. Malcolm Smith, who spent over 20 years in Siam, wrote in his memoir *A Physician at the Court of Siam* (1947) that he found Leonowens book badly inaccurate and purely fictional (1994, 44). A.B. Griswolde attacked Leonowens directly in his book *King Mongkut of Siam* (1961), in effect disqualifying many of Leonowens' descriptions such as the scary subterranean prison, the execution of the King's concubine and her lover by burning them alive etc. (Kruaethong 2009, 87). Chalerm Sri Chantasingh wrote in her doctoral thesis (1999) the widely accepted scholarly account of the transformation of the Anna Leonowens' "myth" into an American legend. Chantasingh argues that Anna Leonowens' depiction of Siam and its custom is orientalist in the sense that the English governess portrayed Siam as a backward, slave-favoured nation in order to serve as her "uncivilized other" and hence highlight herself as the liberal, morally superior European (2000, 42-43). The application to film the most recent version, *Anna and the King* (1999) in Thailand caused frenzy among scholars and government officials who attacked the accuracy of Anna Leonowens' story. The historian Professor MR Naengnoi Saksri who was commissioned to inspect the film script scrutinized it almost line by line, and dismissed it for containing no historical truth (1999, 28). Sombat Phukarn (1999) compiled background information to Anna Leonowens' story and its adaptation just to point out how wrong the whole thing was, echoing many critics before him. In the end, Thai film board rejected the application and the production was relocated to Malaysia.

While recently a few scholars began to comment on Anna Leonowens' writings in a more positive light i.e. as a trustworthy historical source (e.g. Nana and Kruaethong 2004), the general attitude

² The first film version (1946) was directed by John Cromwell, starring Irene Dunne and Rex Harrison. The second version, adapted from the musical *The King and I*, was released in 1956, with Deborah Kerr as Anna Leonowens and Yul Brynner as King Mongkut. The most recent film adaptation was the 1999 film *Anna and the King*, directed by Andy Tennant. The leading cast included Chow Yun Fat as King Mongkut and Jodie Foster as Anna Leonowens.

towards the English governess has always been hostile. Anna Leonowens is usually branded *torlae*, a Thai invective term for “pretentious liar” and her name becomes synonymous with words like fantasist, dreamer and fabricator of unreliable stories. Despite such strong antagonism and censorship, the stories of Anna Leonowens managed to reach the Thai readership. But how?

The story of Anna Leonowens is one of the most well-known narratives about Thailand because of its wide circulation across diverse genres. I call these stories “Anna Leonowens’ narratives” (ALNs) or books, and performances, written by and about Anna Leonowens. They comprise Leonowens’ first memoir *The English Governess at the Siamese Court* (1870), her so called “novel” *The Romance of the Harem* (1873), the biographical novel by Margaret Landon *Anna and the King of Siam* (1944), and other forms of adaptation including the films *The King and I* (1956 and 1999) and musicals with the same name.³ The musical and screen adaptations of Margaret Landon’s novel subsequently led to the call for translation in Thailand. The movie *Anna and the King of Siam* (1947) was released in Thailand to a quiet response, but loud enough to incite some interest among the middle class spectators who sought after Landon’s book in Thai. There was an attempt to re-release the film in the Kingdom in 1951 but failed to get an approval from the censorship committee (Kruaethong 2009, 85). It was only in 1962 that Aw Snidwong, a famous and prolific Thai translator, undertook the task of translating the controversial book. The translation seems to spark further interest in the ‘legendary’ governess as the translation of Anna Leonowens’ own novel, *The Romance of the Harem*, came out in the same year. The translator of Leonowens’ novel was Ob Jayavasu, one of Thailand’s most celebrated literary figures who also had connections with Thailand’s elitist circle.

These two translations of ALN were perhaps the only books by and about Anna Leonowens that Thai readers had access to, given that the film versions either had limited outlet or was banned. For a country in which the life of the people is almost literally centered around the monarch, what Anna Leonowens wrote in her books was simply a straightforward insult to the King—an act which is unacceptable to the Thai people and still prohibited under the currently active *lèse majesté*

³ The musical *The King and I* was adapted from Margaret Landon’s novel *Anna and the King of Siam* (1944) by the team of composer Richard Rodgers and dramatist Oscar Hammerstein II (known as Rodgers and Hammerstein’s musical production) in 1951. It was an immediate success and inspired subsequent movie productions and animation.

law. Even when the film *The King and I* (1956) became massively successful—winning five Academy Awards and recorded one of the highest grossing films of that year, the censorship committee could not decide if the film should be released in Thailand. In turn, they invited the current King and the royal family to watch the film and asked them to decide. The King’s answer was “let the audience decide” (Kruaethong 2009, 85) but Field Marshal Pibulsongkram, then Prime Minister, did not allow it for fear of possible unrest. It was in this particular context that the two translations were done.

So how can the translation be trusted, if it is conducted under the apparent disagreement with the author and the story, such as the case of Anna Leonowens and the Thai readers who are obviously not her fans? Translation has naturally been assumed to be a straightforward act of rendering text in one language to another, while the meaning remains intact. Translators are therefore entrusted with the performing the “faithful” task of bringing the foreign author to the readers. The translator’s “faithfulness” is inevitably linked with the need to be in compliance with the text s/he translates in order to produce an accurate, trustworthy translation. However, if the translators disapprove of the foreign text in the first place, how can we be sure if the version s/he produces can be trusted?

The above question raises two fundamental problems about translation; first, the translation’s trustworthiness is predicated on the translator’s agreement with the foreign text, and second, whether the translator can or cannot distinguish his statuses as a “professional” translator or a general reader when asked where his loyalty lies. Whose voice should the translator adopt when his/her role as translator is in direct conflict with his/her country’s ideology? For one thing, the translators must have carefully thought about how to present their translations to the disapproving, yet curious, audience. However this is not the first time translators are faced with such a situation.

Irony’s echo: the transideological edge of translation

In *The Conference of the Tongue* (2007), Theo Hermans explores the issue of the translator’s voice in various circumstances. In the chapter “Irony’s echo”, he investigates situations where the translator encounters the text s/he disagrees with but sets out to translate against all odds, and whether we can trust the translator. Hermans cites an example of the 1939 translation of Hitler’s *Mein Kampf* by Alvin Johnson and his team which was published in USA as a “fully annotated, complete and unabridged

edition” (2007, 53). Apparently, at that time USA was in a serious ideological conflict with the Nazi who initiated wars in Europe that subsequently became World War II. It was therefore never the intention of the American translators to make their readers believe in Hitler’s propagandistic message so evident in his autobiography. On the other hand, in the introduction, the translators gave their readers a serious warning that “*Mein Kampf* is a propagandistic essay of a violent partisan” and therefore they felt the need to “accompany the text with factual information which constitutes an extensive critique of the original” (quoted in Hermans 2007, 54).

The introduction here functions as a framing device or paratext to the English translation; it acts as a warning flag signposting to the readers that what they will read belong to the original author, not the translators. Apart from the flagging function, the paratext also allows the translator to protect his position and professional ethics and at the same time protect the value s/he upholds. In the case of the English translation of *Mein Kampf*, the team of translators managed to provide the “unabridged” version and transmit the voice of the dictator to the target language. At the same time, the status of the text as a translation, and more precisely, an English text aimed for anti-Nazi readers, as well as the general public who must be protected from the destructiveness of Nazi value, is apparently noticeable. Readers are reminded first and foremost by the above introduction; and throughout the book, the annotations which keeps appearing on the page’s margin serve as a perfect reminder of the text’s questionability.

In this kind of situation, we are faced with a translation with clearly multiple voices that are concurrently audible. We can listen to Hitler vehemently recounts his struggle and Nazi ideals, yet at the same time, the translators keep intervening from the book’s vicinity, warning them not to believe in Hitler’s words. If we compare translation to an echo of the original, it is an echo that does not reflect the same sound. Hermans calls this kind of translation “irony’s echo” (2007, 78).

Hermans argues that the ironic echo of translation is a result of viewing translation as a form of quotation. Adopting Clark and Gerrig’s demonstration theory, Hermans explains that “quotations can be regarded as demonstrations of pre-existing utterances” (2007, 66). If we take demonstration as a selective representation of the objects, quotation operates in a similar way as it selects part of the object to be represented. For example, if we encounter a sentence like “Anna told the slave girl: ‘I’ll petition to the king’”, we can separate it into two parts. First, the

description phrase *Anna told the slave girl* which identifies Anna as the source of the original utterance; second, Anna's speech in quotation which functions as object. The quotation is an instance of a direct speech which presents Anna's actual words. We can see that the description and the quotation are clearly set apart. The quotation also constitutes an embedded, second-order discourse which at the same time "mimics" Anna's original utterance. Yet the mimicking of Anna's words is selective in the sense that we can only hear her words but without the original pitch and tone. What's more, quotation also implies that the responsibility of anything mentioned in the content it carries lies in the original speaker, not the quoter. According to Clark and Gerrig, the person who quotes can only be taken responsible only for the presentation of what is quoted, especially, "for the presentation of those aspects that were selected for simulation" (Hermans 2007, 67).

Applying this concept to the translation, we can say that translation can be seen as quotation in a sense that the translator is a reporter who simulates, re-enacts and reproduces the reported discourse mimetically (Hermans 2007, 75). S/he can choose the aspect of the utterance to be presented in her/his translation, and at the same time can claim that the responsibility lies in the original author, not her/him. In this way, the translation may not echo the same thing as the original. The act of saying two things at the same time can be explained in terms of irony, which, in literary terms, refers to the use of word or situation that means the opposite of its direct meaning. In her book *Irony's Edge: the Theory and Politics of Irony*, Linda Hutcheon expands the function of irony which is not just "a limited rhetorical trope or as an extended attitude to life, but as a discursive strategy operating at the level of language" (1995, 10). Irony is a mode of discourse that happens in the space where the "said" and the "unsaid" coexist, and it works by removing the semantic security of the said utterance. The ironic meaning is produced through the interaction between what is included and what is excluded, displaying the "transideological" nature of irony which "can and does function tactically in the service of a wide range of political positions, legitimating or undercutting a wide variety of interests" (ibid).

Hutcheon's emphasis on the transideological nature of irony can also explain what Hermans calls "echoic translation." Borrowing from Sperber and Wilson's notion of echoic utterance in Relevance theory, Hermans notices that the function of irony lies in the dissociative attitude tacitly displayed by the speaker with regards to the related utterance. The utterance becomes echoic because the speaker expresses a belief that disagrees with or distances from the represented utterance (2007, 77). In

the same way, if the translator indicates his/her disagreement with the translation s/he does, the translation is considered echoic in the sense that it becomes a quotation that bears no connection with the translator. The distance between the translator and the quotation is an instance of irony's transideological edge—it allows the translator to strategically question the utterance s/he reports and serves to undermine its meaning while preserving his/her position as an ethical translator.

Hermans agrees with Hutcheon that irony has to be spotted in order to function. Hutcheon argues that while there is no guarantee that the subversive intent will be realized, the ethical side of irony would require the “ironist”, or in our case, the translator, to take responsibility in coordinating assumptions and contextual information in such a way that is accessible by the “decoder”, i.e. the reader (1995, 120). This is an ethical dilemma when irony is used in a highly political circumstance. To successfully convey the ironic sense in the translated discourse, the translator would resort to paratextual devices that clearly separate his/her opinions with the translation such as footnotes or prefaces. In this way, the reader will be able to immediately detect the separation between the translator's position and the original utterance which do not correspond to one another.

Irony's echo is therefore a fitting framework to study the transideological play in the dissociative attitudes between the author and the translator. In the following sections, I will analyze the Thai translations of the novels *Anna and the King of Siam* and *The Romance of the Harem* by studying the translators' use of paratext to design their translation strategy.

“Translating back”: irony in the Occidentalization of the Orientalist representation of Siam

The ironic use of translation as quotation has varied degrees, ranging from minimal intervention to a violent, subversive transformation of the original. This act of “translating back” is the way to convey a sense of disagreement with the foreign message as well as enunciating the translator's ethical position. What the Thai translators seem to disagree most with the ALNs are the “unjust” representation of Siam and its monarch, King Mongkut. The Siam portrayed in ALNs is a land plagued with outdated traditions, oppressive system of slavery and unfair treatment of women. King Mongkut, though a forward thinking monarch who was well-versed in the English language, was hypocritical in keeping a harem and violent corporal punishments. Such a portrayal led

Chalerm Sri Chantasri to question the legitimacy of ALNs. She views ALNs as projecting an orientalist image of Siam—stereotypes of a backward nation in need of rescue by the superior West that is Anna Leonowens (2000, 41-42). The feeling of being unjustly represented can be sensed in the attitude of the ALNs translators who react disapprovingly to the stories of Siam and King Mongkut told from Anna Leonowens' perspective.

Margaret Landon's *Anna and the King of Siam* was translated by Aw Snidwong (real name Urai Snidwong) in 1962. While Aw Snidwong was very well known for her translations, little to none has been recorded about her personal life, except that her family descended from King Rama II, King Mongkut's father. However, one thing is certain: Aw Snidwong was a very prolific translator. All of her translations were from English and most of them aimed at young readers and women. Her versions of *The Picture of Dorian Gray*, *Little Women*, *The Good Wives*, *Black Beauty* were among readers' favourites. Her works can be said to shape the generation of Thai readership at that time. Rather than translating books commissioned by the publishers, Aw Snidwong chose what she wanted to translate. Her style was pleasant and easy to follow. She mentioned in her interview with *Loknangsue* (world of books) magazine that she tended to "simplify" the English sentences in order to make her translation more accessible to the Thai audience (1977, quoted in Nilrat 2007, 378-379). She therefore did not feel the need to translate word for word or sentence by sentence.

As mentioned earlier, Aw Snidwong's translation came out when several critics had published books and articles attacking the accountability of Anna Leonowens. Aw Snidwong, like most Thais, was concerned about the portrayal of Siam, Siamese culture, and most importantly, King Mongkut himself in Leonowens' novel. In order to protect her professionalism and voice her disagreement, Aw Snidwong resorts to framing her translation using various types of paratext, including the translator's preface, footnote, and back cover.

The first thing readers would notice about the book in Thai is its back cover. The back cover details a short biography of Anna Leonowens and ends with a straightforward caution:

Anna Leonowens was an English lady who worked as the teacher of English to young princes, princesses and some royal wives in the inner court during the reign of *Phra Chom Klao Chao Yu Hua*, who was known as King Mongkut to Westerners. Upon

returning to England, she wrote about Siam and the inner court during His Majesty's reign and published two books: *The English Governess at the Siamese Court* and *The Romance of the Harem*. Later, an English woman called Margaret Landon⁴ read these two books and became so enthusiastic that she decided to write about Anna Leonowens' adventures. Landon invested a lot of effort in writing this book by researching about the inner court for ten years. Her novel is titled *Anna and the King of Siam*, which is the very book you are holding in your hands. Although Landon overtly blandishes Leonowens, we Thais still need to read this book so that we are aware of how “snobbish” some Westerners can become (Aw Snidwong 1962: back cover).⁵

Aw Snidwong was very direct in her choice of words in her warning. She called Leonowens and Landon “Westerners” (ฝรั่ง / farang)⁶ and branded them “snobbish” (สันดานชอบแบ่ง), which is a very strong word one would not expect it to appear on the cover. The caution is occidentalist in its message: because these Westerners often assert their superiority, thus, we Thais must be well informed about their manners so we will not fall prey to their snobbery. In this way, Aw Snidwong justified her translation as a necessary answer to the encroaching popularity of the Hollywood movie version of the book. Her justification points to her position as the translator which is separated, rather than attached, to the original. The irony lies in the presentation of her translation, which is projected selectively and not in accordance with the original. Her framing of the book is transideological in the way she attacks the orientalist treatment of the subject matter by “translating back” in an occidentalist tone—that is, seeing the West as the East's materialistic other which is lacking in spirituality (Buruma and Margalit, 2004, 3).

⁴ This comment by Aw Snidwong is incorrect. Margaret Landon was in fact an American woman.

⁵ The original Thai reads: แอนนา เลียวโนเวนส์เป็นสตรีชาวอังกฤษที่ได้เข้ามาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้แก่เจ้านายผู้เยาว์และเจ้าจอมบางคนในราชสำนักฝ่ายใน ในรัชสมัยพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งพวกฝรั่งรู้จักในนาม “คิงมังกู” อยู่เป็นเวลา ๕ ปี เมื่อกลับไปอังกฤษ หลอนได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองไทย และราชสำนักฝ่ายใน ในรัชสมัยพระจอมเกล้าฯ ขึ้นเป็นหนังสือสองเล่ม คือ *The English Governess at the Siamese Court* และ *The Romance of the Harem* ครั้นต่อมาได้มีหญิงอังกฤษอีกคนหนึ่งชื่อ Margaret Landon ได้อ่านหนังสือสองเล่มนี้แล้วเกิดศรัทธาแก่กล้าถึงแก่ตกลงใจ เขียนเล่าเหตุการณ์ในตอนนั้นของแอนนา เลียวโนเวนส์ โดยลงทุนมาค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับราชสำนักฝ่ายในของกษัตริย์ไทยอยู่ถึง ๑๐ ปี แล้วให้ชื่อเรื่อง “*Anna and the King of Siam*” คือเรื่องนี้ แม้ว่าการเขียนจะมุ่งเทิดทูนแอนนาจนเกินไป กระนั้นก็ยังเป็นเรื่องที่คนไทยทุกคนควรอ่านควรรู้ เพื่อจะได้รู้ถึงสันดานชอบ “แบ่ง” ของพวกฝรั่งบางคนว่าเอาการแค่ไหน

⁶ Farang is a Thai word, derived from Persian, and used to refer to Caucasian persons i.e. westerners.

This attempt of “occidentalize” the attack can also be seen in the translator’s preface, where Aw Snidwong dedicated most of the space to defending King Mongkut and Thai customs:

I would ask you to think of this book that was written by Margaret Landon as something to read only for pleasure. There are some references to ancient Thai history; some are true, some are made-up according to her imagination. We all know that *Somdej Phra Chom Klao* was a righteous King who follows the path of dharma for kings. His Majesty rules his subjects justly and they live their lives happily under His Majesty’s reign. Also, our traditional customs have always been virtuous. Slavery in our country is not something cruel, painful or barbaric in the way that Anna Leonowens understands. Even the country like USA has a history of slavery, and has just recently abolished this practice during Mr. Lincoln’s administration (1962: b).⁷

Aw Snidwong is serious in disqualifying the original as gravely flawed. She does not only defend the king, but also reverses the blame of slavery on the American side. If we take Aw Snidwong’s translation as quotation, the quoted utterance is very well separated from the position the translator designates for herself. In this way, she still can exercise her professionalism as an “ethical” translator while projecting herself as a Thai whose loyalty to the monarch is not shaken. In terms of echoic translation, Aw Snidwong’s words clearly project a different voice that is apparently disassociated from Margaret Landon’s. Aw Snidwong does not use paratext only as the space for warning and reading instructions. She also employs it to express her inevitable concession to the original text in order to protect herself from possible accusation. In chapter 29 ‘L’affaire française’, the translator was clearly concerned about translating a scene where the French ambassador, Monsieur Aubaret, physically attacked the Thai court interpreter, Mom Racho Thai, who was also related to the royal family. Margaret Landon describes the scene as follows:

⁷ The original Thai reads: ข้าพเจ้าขอให้ท่านคิดว่า หนังสือนี้เป็นเรื่องที่มากากเร็ด แลนดอน เขียนขึ้นเพื่อให้เราอ่านเล่นสนุกๆ มีเรื่องอ้างอิงประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในสมัยโบราณ และเรื่องที่เป็นจริงบ้าง เรื่องที่แต่งขึ้นเองบ้างตามความคิดเห็นของหล่อน เราทุกคนย่อมทราบดีว่า พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ เป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงคุณธรรมอันประเสริฐ ทรงทศพิธราชธรรมและปกครองไพร่ฟ้าข้าราชแผ่นดินให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขโดยทั่วหน้า อนึ่ง ประเพณีของไทยแต่เดิมมากเป็นประเพณีที่ดี และการมีทาสของเราก็มิใช่สิ่งที่โหดร้าย ทารุณ หรือป่าเถื่อน ดังที่แอนนาเข้าใจ แม้นแต่ในประเทศอเมริกาเองก็ยังมีทาส และเพิ่งเลิกใช้ทาสในสมัยของประธานาธิบดีลินคอล์น

He grasped the prince by his hair and with all his strength swung the slight Siamese up and threw him down the stairs to the ground after his insignia (1944, 265)

Torn between her responsibility as a translator and her loyalty to the institute of monarchy, Aw Snidwong ultimately decided to translate the scene, but explained in the footnote that she did not wish to translate this violent part which concerned a member of the royal family, but as a translator she could not sabotage the original, and in the end she asked for the readers' forgiveness:

Note: I do not wish to translation this part in the least, because it could be an insult to the prince, as well as outraging the readers. However, as a translator I need to preserve the original content, so I do hope the readers will forgive me (1962, 452).⁸

Aw Snidwong's resorting to using footnote is a clear instance of the demarcation between the translator's voice and the quotation. Here she firmly states that she does not want to take any responsibility for the translated words. Her voice is in discord with the author's voice, and her translation echoes a different tone. It should also be noted that, while Aw Snidwong did translate this particular scene of violence, she also shortened the original description and ended the chapter rather abruptly. She also deleted the passage from the newspaper *Bangkok Recorder* about the event that Landon cited in the original novel. It can be seen as an attempt to tone down the realistic depiction of the event, hence undermining the physical violence epitomized in the figure of Monsieur Aubaret and therefore downplaying the force of Western dominance in Siam.

However, Aw Snidwong's use of paratexts as a framing device can be seen as a straightforward, ideologically motivated move of resistance, or a highly visible struggle to control the right of representation, and therefore not really pertaining to the classic sense of irony which espouses the existences of the said and the unsaid. I propose that the ironic characteristics of the translation's paratextual devices have to be explained in two stages; first, the "liminal" status of the paratext and second, the ethical obligation to make irony noticeable. As Gérard Genette noted, paratext has a problematic status which is neither inside

⁸ The original Thai reads: หมายเหตุ: ข้อความตอนนี้ผู้แปลไม่ปรารถนาจะแปลเลย เพราะเกรงว่าจะเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามต่อเจ้านายพระองค์นี้ และจะเป็นที่ขุ่นเคืองใจของท่านผู้อ่าน แต่ผู้แปลจำเป็นต้องรักษาสำนวนตามต้นฉบับเดิมไว้ จึงหวังว่าท่านผู้อ่านคงอภัยด้วย

nor outside the “text”; it is considered a “threshold”, a “vestibule” (in Borges’ term), an “undefined zone” without conspicuous boundary (1997, 2). The fact that paratext has an obscure existence makes it ambiguous to indicate whether comments appearing in the paratext should have the same status as those in the main text. While Aw Snidwong’s prefaces and footnote are clearly separated from the translated text of Margaret Landon and the translator’s disagreement is pronounced, the liminal status of Aw Snidwong’s comment makes it hard to think of these two texts as happening in the same textual sphere. To a certain extent, the paratextual status gives an impression similar to the “unsaid” because it does not share the same kind of textuality as the main text which is considered to be the “said” discourse. It remains contingent and is only evoked when manipulated. This leads to the second characteristic which is the ethical side of irony which, as mentioned earlier, requires the translator’s coordination of relevant devices to make the complex presence of the said and the unsaid noticeable to the readers. The paratextual demarcation is inevitably the only way to manipulate this complex mode of communication.

From these paratexts, it has become clear that Aw Snidwong’s translation is an irony’s echo in which the original is strategically framed so that her readers would not confuse her professionalism with her stance as a loyal Thai. Her intervention in the translation, nevertheless, is not as strong as Ob Jayavasu who translated Anna Leonowens’ *The Romance of the Harem* in the same year. Ob Jayavasu was a prominent writer, columnist and teacher who was awarded the prestigious “National artist” Award in 1986. The interest in Anna Leonowens must have been perceivable at that period since readers were apparently in search of the books by and about her in Thai. However, to translate a book by one of the hated figure would naturally raise doubt about the reason why Anna Leonowens should be given a voice in Thai. Interestingly, instead of just giving his translator’s preface, Ob Jayavasu asked his former “student”, MR Kukrit Promoj, who would become prime minister in 1975, to write another preface for him. Kukrit Pramoj’s preface even precedes Ob Jayavasu’s own one. At that time, Kukrit Pramoj took a break from politics and spent his time writing novels and running a newspaper. Nevertheless, given Kukrit’s credentials, having him pen a preface for a controversial book would certainly give it some endorsement. Kukrit, unlike Aw Snidwong, does not go directly into defending King Mongkut; instead, it starts with a conversation between Kukrit and Ob Jayavasu:

My teacher, Ob Jayavasu, who is also my dear friend, has asked me to write a preface for his new book which is a translation

from a western novel written by Anna Leonowens about 80 years ago. The book was mostly made-up; it contains whatever could be written by some woman during the Victorian period who could think it up in order to make money. I asked my teacher Ob that:

“You know very well that she lied?”

“Excuse me. Not just lie, she was downright pretentious (*torlae*).”

“Why then did you translate her book?” I continued asking.

Ob hold his glass of Mekong whiskey to his mouth and sipped it nonchalantly, then said: “This season is winter festival. Morning dew lingers on in every direction. Those who do not care about getting themselves protected from the cold weather would rather heat whiskey and enjoy it. It’s a pity for those who are deprived of things that can keep them from the cold. They just need to find something and it totally depends on their wit. And for another reason, the lady was great at making up stories. It was a fun read.” (2000, 7).⁹

The unlikely anecdote about cold weather somehow makes it as an explanation to Ob Jayavasu’s reason for translating *The Romance of the Harem*. Unlike Aw Snidwong’s accusation of some Westerners as “snobbish”, Ob Jayavasu does not antagonize the Westerners, but instead describes the senseless work of Anna Leonowens as “coldness protector”, metaphorized here as warm clothes and whiskey. By reading Leonowens’ book, readers would be equipped with sufficient “attire” that would protect them from “cold weather”; in other words, by being exposed to different views about Siam, Thai readers would accumulate enough immunity against criticism and therefore able to handle opposing opinions maturely.

While Ob Jayavasu’s tone in the preface is not very “occidental” compared to Aw Snidwong’s, his actual translation of *The Romance of the Harem* reflects a strong take on “translating back” and obviously

⁹ The original Thai reads: ครอบ ไชยวสุ ผู้ซึ่งเป็นมิตรที่รักของข้าพเจ้าได้มาขอให้เขียนคำนำ ในหนังสือที่ครอบแปลจากหนังสือฝรั่ง ที่หม่อมสิริโอ โนเวนส์เขียนไว้เมื่อ ๘๐ ปีมาแล้ว หนังสือเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่หม่อมแกยกเมฆขึ้นเป็นอันมาก บรรจ้อข้อความและเรื่องราวต่างๆที่หม่อมในสมัยพระนางวิกตอเรีย จะพึงยกเมฆได้ เพื่อให้หนังสือนั้นขายได้สดต่างค์ ข้าพเจ้าถามครอบว่า

“ครอบก็รู้แล้วมิใช่หรือว่า หม่อมแกโกหก?”

“ประทานโทษ ไม่ได้โกหก แต่ “ต่อแหล”

“แล้วครอบไปแปลของแกทำไม?” ข้าพเจ้าถามต่อไป

ครอบยกถ้วยแม่โขงขึ้นจิบอย่างเยือกเย็นแล้วตอบว่า “ฤดูนี่ก็เป็นเทศกาลหน้าหนาว น้ำค้างตกเย็นซ่าไปทั่วทั้ง ๔ ทิศ คนที่ไม่ต้องสนใจกับเครื่องกันหนาว ก็จะไปพักผ่อนเล่นเป็นสุข นำสงสารอนุชชะและอนุชนที่ขาดเครื่องกันหนาว จำต้องชวนช่วยหาเครื่องกันหนาวให้ไปตามสติปัญญา อีกประการหนึ่งยกเมฆของแกเรื่องเจ๊อ้อยเป็นเรื่องเป็นราว สนุกสนานอ่านเล่นพอเพลินๆ”

distancing himself from the original stories. In the story of the “rajpoot” and his daughter, Ob Jayavasud took great liberty in retelling the story using his signature style. Moreover, he even changed the story originally told by Anna Leonowens—hi-jacking her book and evidently making it his own. In Leonowens’ version, the rajpoot, an Indian mercenary of maharaja descent from Orissa, escaped the starvation and implicit involvement in the rebellion against the British by agreeing to be hired in the army of P’haya Si P’Hifoor (rendered by Ob Jayavasud as Phaya Sri), the overseer of Siam’s northern provinces who rebelled against the King. The rebel failed and the rajpoot was transferred to the troop of Somdet Ong Yai, the king’s right hand man. He married a Laotian girl and they bore a daughter named Smayati. His wife died in childbirth and the rajpoot raised the girl by himself. On his annual trip to Bangkok in which he needed to report himself to his chief, Chow P’haya Mandtree, the rajpoot attacked the palace guards for fear that they would harm his daughter. He was separated from Smayati and sent to prison, awaiting a severe sentence. Chow P’haya Mandtree agreed to help but only if the rajpoot sold his beautiful daughter to the chief’s harem.

Leonowens’s tone in narrating this story is highly feminist and liberal. She criticized the role of the king, the barbarity of Siamese punishment customs as well as the subjugation of women in the harem. In her description of the looming war, she wrote that:

The king who had stormed so loud and so lustily from behind the purdah-curtain of his throne, now trembled and cowered in the midst of his fifteen hundred wives, and let the duke ride triumphantly, almost to the very gates of his palace at Ayudia (1873, 70).

Similarly, Leonowens described the torment of P’haya Si P’Hifoor who was starved to death in a cage hung over the river in a strong disdainful voice:

Here he was left by that most inhuman of the kings of Siam, P’haendin Klang, without food or raiment, exposed to the burning heat of the noonday sun, to suffer from the acutest agonies of thirst, within hearing and touch of the waters that flowed in perpetual eddies beneath his feet (1870, 81)

The translator Ob Jayavasud deleted these parts from his version, apparently warding off negative depiction of the king. Moreover he added the “white elephant” plot to the story—the rebellious P’haya Si P’Hifoor

convinced local townsmen to join his troop by faking a white elephant. It is an ancient belief that white elephants would only come into possession of a great man who would become a powerful ruler. P'haya Si P'Hifoor ordered his soldiers to paint a normal elephant so that it would look like a white elephant. This won him a number of townsmen who joined the rebel. However, during battle, the rain poured down unexpectedly, causing the paint to wash away, revealing a normal elephant. The soldiers felt cheated and ran away. Ob Jayvasu wrote that:

Then, the power of the king's great virtue brought about a heavy rain which should not have occurred in such a drought season. The rain washed away the white paint, revealing an ordinary black elephant (2000, 29).¹⁰

The striking difference in the depictions of the monarch is overwhelming. The coward and lustful king in Leonowens's book becomes the righteous king who cannot be wronged in Ob Jayvasu's translation. The Thai translator challenges the author he found pretentious by hi-jacking her story, and retell the story in the style that is "appropriate" for the Thai readership. Ob Jayvasu did not only delete inappropriate references to the king, he took the liberty to cut out or expand certain parts of the story. In his version, the antagonism against the British is evident; the rajpoot was chased out of his land by the British colonial force and he vowed to go back and fought his colonizers. This is, however, not mentioned in Leonowens's version.

The two versions also end differently. In Leonowens' book, Chow P'haya Mandtree, drunk, fell and hit a spittoon on the head so fatally he died. Smayati thus managed to escape the life of a concubine and married Dhamaphat, Chow P'haya Mandtree's son, who sincerely loved her. He also became the follower of the Catholic faith, and the happy couple lived in the house that had no slave. Undoubtedly, Leonowens ends the story with a strong call for feminism and anti-slavery in Siam, reflecting the "white-man's burden" ethos she tries to realize.

Ob Jayvasu offers another conclusion. In his version, Dhamaphat misunderstood that Smayati pushed his drunken father down the stairs to his death and ran away with her father, when in fact, Chow P'haya Mandtree died of an accident. During her absence, Dhamaphat grew

¹⁰ The original Thai reads: ขณะนั้น ด้วยพระบรมเดชาานุภาพบุญญาริการของพระเจ้าอยู่หัวบ้านศาลาให้เกิดฝนตกลงมาทำใหญ่ในฤดูแล้งที่ไม่น่าจะตก น้ำฝนต้องตัวช้างที่ขลุอมปลอมไว้ให้เห็นเป็นเผือก สีขาวก็ไหลหลุดออกไปเป็นทาง จนปรากฏชัดเป็นช้างสีดำธรรมดา

affectionate of Mali, the daughter of the village head his father kept in prison for not allowing Mali to join his harem. Meanwhile the priest who was Dhamaphat's teacher corrected his misunderstanding and persuaded him to search for the rajpoot and Smayati. In the end, Dhamaphat found Smayati in her hometown and married her. He also married Mali in Bangkok and spent half of the year with each of his wives in their respective houses. Ob Jayavasu's version violently rewrites the idealistic "romance" dreamed up by Leonwens by resisting to be dominated by Western ideologies. Although Dhamaphat did not keep a harem in his version, Ob Jayavasu tries to portray that there is nothing wrong with polygamous relationship in Siam, if the man can justly divide his time and responsibility between his wives. While Leonowens tries to keep her moral high ground, Ob Jayavasu undercuts her position by subverting the very ideology she has in mind for Siam. Leonowens' orientalist superiority is downplayed in Ob Jayavasu's take in his translation. The irony here, however, is ended by what Hutcheon calls "the politics of appropriateness," and the Siamese order is restored through Ob Jayavasu's explicit rewriting of the story.

Although the ironic sense does not operate in Ob Jayavasu's apparently "abusive" strategy, the translator's presentation of Leonowens' utterance can be seen as a quotation since it echoes a very different view from the original; the pitch and tone of the story also change dramatically. His position is also clearly distanced from that of Leonowens in that he attacks the English governess for trying to be superior and imposing—the sentiment that is, like Aw Snidwong, strikingly occidentalist. The ultimate irony, nevertheless, does not lie in the translated text itself, but in the juxtaposition of the ideal of "fidelity" and the translator's intended mistranslation, which lies unnoticed unless the reader embark on the quest of comparing the original and the translation.

Irony and assertion: the politics of appropriateness in flagging—'this is fiction'

The transideological edge of translation also lies in the ironic use of assertion. In this case, irony can be seen in both translators' unanimous cry for ALNs to be received as fiction, not historical fact. While ALNs contain both elements of fact and fiction, the translators try to, ironically, assert only the fiction side of ALNs in order to protect their position as ethical translators. In the prefaces to their translations, both asked the readers to let the fictitiousness overwrite whatever can be deemed historically true, because ALNs were not based on any "truth". Aw

Snidwong was eager to point out to the readers that the merit of the book lies in its entertainment purpose only, not the serious, referential function:

I hope readers would not be angered by or dissatisfied with this book. Please try to think this way: Margaret Landon wrote this book as a Westerner who does not have a deep understanding about Thailand during the reign of King Rama IV. The novel *Anna and the King of Siam* was made into a musical film called *The King and I* which attracts a great deal of attention from viewers. This movie was released in Bangkok many years ago

Lastly, I hope that readers will enjoy this book to a certain degree. If there are parts that are true historically, please remember them as useful knowledge. For the untrue parts, you can read them as entertainment and as a way of spending your free time (1962: c).¹¹

The importance of reading the book as fiction is stressed again in Ob Jayavasu's preface. The translator gives a brief account of Anna Leonowens' life and some details from *The Romance of the Harem*. Towards the end, he recourses to the historical mistakes in Leonowens' writing, just as Aw Snidwong did in her preface. Ob Jayavasu ends his preface with a plea:

Please take this book as a pure novel which does not make reference to or is backed up by the slightest piece of history. The names of any person in the book may really exist, or may be randomly jumbled up. If you can forgive the author for what she made up, both you and I, the translator, would feel relieved (2000: 12).¹²

In a similar fashion to Aw Snidwong, Ob Jayavasu frames his translation as a fictional narrative which does not claim to represent historical truth. His responsibility as a translator only lies in the fictional presentation of Leonowens' novel. The "fictional" echo of the translation provides an irony to the original which is claimed to be based on true

11 ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อ่านคงจะไม่โกรธหรือไม่พอใจเมื่อได้อ่านเรื่องนี้ ขอให้ท่านนึกเสียว่า มากาเร็ต แลนดอนได้เขียนเรื่องนี้ ตามความคิดเห็นของฝรั่งที่ไม่มีความรู้สึกถึงซึ่งเกี่ยวกับประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 4 หนังสือเรื่อง *Anna and the King of Siam* นี้ได้สร้างเป็นละครดนตรีชื่อเรื่อง *The King and I* ซึ่งเรียกร้องความสนใจจากประชาชนอย่างมากมาย และภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เข้ามาฉายในกรุงเทพฯ ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าหวังว่า ท่านผู้อ่านคงจะได้รับความเพลิดเพลินจากหนังสือนี้บ้างตามสมควร เรื่องใดที่เป็นความจริงก็ขอให้ท่านจดจำเรื่องนั้นไว้เพื่อประดับความรู้ และเรื่องใดไม่จริง ก็ขอให้ท่านอ่านเล่นสนุกๆ เพื่อใช้เวลาว่างของท่านให้เพลิดเพลิน

12 โปรดถือเสียเถิดว่าเป็นเพียงนวนิยายบริสุทธิ์ที่ไม่ได้อิง หรือพิง หรือแตะต้องเศษของประวัติศาสตร์ ชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องอาจจะมีทั้งจริงและไขว้เขวจับผิดจับถูก ถ้าอภัยเสียได้ว่าเป็นชื่อและเหตุการณ์ที่ย้ายหม่อมแกประวัติขลุ่ยคิดขึ้นเองแล้ว ก็จะสบายใจด้วยกันทั้งผู้อ่านและผู้แปล

story. The irony here is twofold. First, the translators present their translations as a quoted utterance by selecting an aspect of presentation that is not totally in accordance with the original; second, they attempt to present the translations as fiction, eliminating the risk of misinterpretation of factual information; and in doing so they assert the fictional side over the factual side. We can sense the ever conflicting orientations in the use of paratext.

What is striking about the translators' explanation is that they both resort to the discourse of fact versus fiction as their main reason. Aw Snidwong asks her readers to read parts that cannot be verified historically as fiction, while Ob Jayavasu begs his readers to take the book as purely fictive, regardless of any historical reference. This assertion of their translation's status as fiction points to the problem of perception of literature in Thailand. I have discussed in my earlier article "The Emerging Literariness: Translation, Dynamic Canonicity and the Problematic Verisimilitude in Early Thai Prose Fictions" (2014) that fictionality is the requirement in the Thai perception of literariness. If the events in the story can be identified with history, they lose their literariness and risk being condemned for an "inappropriate" attempt to talk about historical or social reality in a genre that has no right to, as can be seen in the case of early Thai prose fictions such as "The conversation of Nai Chit and Nai Chai" (1874) and "Sanuknuek" (1886) which were dismissed by the royal court circle for making reference to real people and places (228). This is perhaps why both translators would prefer their works to be read as pure fiction rather than a narrative account with some half truth.

The assertion of fictionality is proof that in the end the politics of appropriateness takes over. Irony, while a very powerful subversive tool, relies on the decoder's ability to detect and realize its transideological message. The requirement of the reader's intention and complicity makes it difficult for irony to be effective, therefore what is thought to be appropriate usually prevails in order to end the possible confusion. Here, the act of flagging "This is fiction" can be seen as the translators' plea to put an end to the controversy surrounding the irony. However, despite many attempts by translators and academics to undermine her works' reliability, the name of Anna Leonowens continues to be associated with the use of historical facts in her works and also works written about her.

To go back to Ob Jayavasu's comparison of Leonowens' novel to coldness protecting apparels, the metaphor raises an interesting point about the dual use of fact and fiction to frame his translation. By allowing

oneself to be entertained with the knowledge that all factual information can be incorrect, one can transcend the long held belief that literature cannot be factual. Literature has its own way of manipulating facts to serve its artistic end. It is therefore the task of the readers, especially Thai readers, to come to term with how to appreciate “reality” in fiction. If this task cannot be achieved, ALN will continue to be pieces of writing that one cannot take seriously.

Conclusion

In translating controversial books, translators usually resort to using paratextual devices such as prefaces and footnotes to frame their translation in such a way that the book does not run the risk of being rejected by the potentially disapproving audience. Aw Snidwong was careful about presenting her translation in order not to offend her readers by wrapping the book with warning apparatuses namely prefaces and back cover. Ob Jayavasut asked an influential person such as MR Kukrit Pramoj to help endorse the translation with an “enigmatic” preface. These are precisely the cases where translation can be viewed as quotation and its presentation point to the irony in which translation does not wholly echo the original—it does so selectively. This act of “translating” back can be seen as a form of power reversal where the author’s orientalist depiction of the original is subverted by an occidentalist take on the author herself. The assertion for the book to be received as fiction rather than historical writing seems to put an end to the echo of irony, but the distance between the translators and the ALN utterances is still echoic and perceivable. Irony as a discursive strategy functions by forcing the said and the unsaid to coexist, thus creating a state of perpetual battle between the opposite edges. The effect of such a battle is deeply unsettling and worrisome to the readers. Yet, the ironic sense is crucial to the understanding of the perplexing nature of intercultural crossings. Perhaps to take Anna Leonowens seriously is learning to take irony seriously—that is to be aware that we are all subjected to the subversive power of ideology in all intercultural encounters.

Note on contributor

Phrae Chittiphalangsri received her PhD from University College London in 2009. In her doctoral research, which explored the role of translation in Orientalism, she analyzed translations into English and French of the *Bhagavad Gītā* and *Śakuntalā* in the late eighteenth and nineteenth centuries. She is currently an Assistant Professor in the department of comparative literature at Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand, where she teaches modern literary theory, translation theory and practice.

In August 2015, she will join the Chalermprakiat Center for Translation and Interpretation, Chulalongkorn University as teaching staff. She was a member of the editorial team of the International Association for Translation and Intercultural Studies' *New Voices in Translation Studies* from 2009 to 2012. Her current research project is the study of Thai translation history in the period of modernization.

References

- Bristowe, William Syer. 1976. *Louis and the King of Siam*. London: Chatto & Windus.
- Buruma, Ian. Avishai Margalit. 2004. *Occidentalism: A short history of anti-westernism*. London: Atlantic Books.
- Chantasingsh, Chalerm Sri. 1999. *The Americanization of the King and I: the transformation of the English governess into an American legend*. Doctoral Thesis Program in American Studies, University of Kansas.
- . 2000. *Thai mong farang: farang mong Thai nai Anna kab Phra chao krung Siam* ไทยมองฝรั่ง: ฝรั่งมองไทยในแอนนากับพระเจ้ากรุงสยาม [Thai's look at farang: farang's look at Thai in Anna and the King of Siam]. Seminar documents. Bangkok: Institute of Thai Studies, Thammasat University.
- Chittiphalang Sri, Phrae. 2014. "The emerging literariness: translation, dynamic canonicity and the problematic verisimilitude in early Thai prose fictions." In *Translation and Global Asia*, edited by Uganda Sze-pui Kwan and Lawrence Wang-chi Wong, 207-240. Hong Kong: CUHK Press.
- Genette, Gérard. 1997. *Paratext: Thresholds of Interpretation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Griswold, A.B. 1961. *King Mongkut of Siam*. New York: The Asia Society.
- Hermans, Theo. 2007. *The Conference of the Tongues*. Manchester: St. Jerome.
- Hutcheon, Linda. 1995. *Irony's Edge: the Theory and Politics of Irony*. New York: Routledge
- Kruaethong, Pamin. 2009. *Khrufarang wangluang kab chomrom khonkliad Anna* ครูฝรั่งวังหลวงกับชมรมคนเกลียดแอนนา [Farang teacher at the royal court and 'I hate Anna' society]. *Aan magazine* วารสารอ่าน [Read Magazine]. Vol 2. No 1. (April-September) pp. 85-94.
- Landon, Margaret. 1944. *Anna and the King of Siam*. New York: The John Day Company.

- . 1962. *Anna kab phrachao krung siam* แอนนากับพระเจ้ากรุงสยาม
[Anna and the king of Siam]. Translated by Aw Snidwong. Bangkok: Prae
Pittaya.
- Leonowens, Anna Harriette. 1870. *From the English Governess at the
Siamese Court, Being Recollections of Six Years in the Royal Palace at
Bangkok*. London: Trubner & Co.
- . 1873. *The Romance of the Harem*. Boston: James R. Osgood
and Company.
- . 2000. *Niyairak nai ratchasamnak fainai* นิยายรักในราชสำนักฝ่ายใน
[The romance of the harem]. Translated by Ob Jayavasu. Bangkok:
Double nine printing.
- Nana, Kraierk. Pramin Kruaethong. 2004. *Sailabwangluang lae
lokmayakhong Anna* สายลับวังหลวงและโลกมายาของแอนนา [The royal court spy
and Anna's fictional world]. Bangkok: Matichon.
- Nilrat, Rangsim. 2007. *Karnplae wannakamyawachokhong
Phakawadee Uttamot: karnsueksaprawat lae naewthangkarnplae* การ
แปลวรรณกรรมเยาวชนของผกาวัต อุตตโมทย์: การศึกษาประวัติและแนวทางการแปล [Phakawadee
Uttamot's translation of juvenile literature: a study in history and
translation strategy]. MA thesis, Chalmprakit Center of Translation
and Interpretation, Chulalongkorn University.
- Phukarn, Sombat. 1999. *Siamese and Anna*. Bangkok: Srisara
- Pramoj, M.R. Seni, Kukrit Pramoj, M.R. 1950. "King Mongkut as a
Legislator." *Journal of Siam Society*. (January).
- Pramoj, M.R. Seni, Kukrit Pramoj, M.R. 1987. *A King of Siam Speaks*.
Bangkok: The Siam Society.
- Saksri, Naengnoi M.R. 1999. "Khawnhen chak nakprawattisart
koraneebotphapphayon lae karnkhotthaithamphapphayon reung Anna
and the King nai Prathet Thai" ความเห็นจากนักประวัติศาสตร์ กรณียบทภาพยนตร์และการ
ขออนุญาตถ่ายทำ Anna and the King ในประเทศไทย [The opinions of a
historian on the film script and the application to film Anna and the
King in Thailand]. In *Nangsue cheechaeng khotedching
koraneerhicharanakhamkhoanuyatthaithamphapphayon reung Anna
and the King nai pratet Thai* หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีพิจารณาคำขออนุญาตถ่ายทำ
ภาพยนตร์เรื่อง Anna and the King ในประเทศไทย [The report on the decision to
allow the filming of Anna and the King in Thailand]. Bangkok: Film
Board of Thailand.
- Smith, Malcolm. 1947. *A Physician at the Court of Siam*. London:
Country Life Ltd.

Output จากโครงการวิจัยที่ได้รับทุนจาก สกว.

1. ผลงานตีพิมพ์ในวารสารวิชาการนานาชาติ (ระบุชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง ชื่อวารสาร ปี เล่มที่ เลขที่ และหน้า) หรือผลงานตามที่คาดไว้ในสัญญาโครงการ

งานวิจัยนี้ได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการนานาชาติ *Asia Pacific Translation and Intercultural Studies (APTIS)* ซึ่งตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Routledge อันเป็นสำนักพิมพ์ในสังกัดบริษัท Taylor and Francis ที่มีชื่อเสียงด้านวารสารวิชาการในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บรรณาธิการของวารสารนี้คือ ศาสตราจารย์ Luo Xuanmin แห่งมหาวิทยาลัย Tsinghua กรุงปักกิ่ง

บทความที่จะตีพิมพ์ใช้ชื่อว่า "Not to Be Taken Seriously": Irony's Echo in the Thai Translations of *Anna and the King of Siam* and *The Romance of the Harem* ในขณะนี้อยู่ระหว่างตรวจแก้ไขครั้งสุดท้าย และมีกำหนดตีพิมพ์ใน Issue 2 No. 2 ซึ่งจะออกในเดือนกรกฎาคม 2558 นี้

บรรณาธิการได้ออกจดหมายตอบรับให้ตีพิมพ์ดังนี้ :

Date: Jun 08, 2015
To: "Phrae Chittiphalangsri" phrae.c@chula.ac.th
From: "Asia Pacific Translation and Intercultural Studies" routledgetsinghua@163.com
Subject: Your Submission---Asia Pacific Translation and Intercultural Studies

Jun 08, 2015

Ref.: No. RTIS-2015-0014R1

"Not to Be Taken Seriously": Irony's Echo in the Thai Translations of *Anna and the King of Siam* and *Romance of the Harem*
Asia Pacific Translation and Intercultural Studies

Dear Dr. Chittiphalangsri,

I am pleased to tell you that your work has now been accepted for publication in *Asia Pacific Translation and Intercultural Studies*.

It was accepted on Jun 08, 2015

We'll keep you with the updates in production.

Thank you for submitting your work to this journal.

With kind regards

Wang Min
Managing Editor
Asia Pacific Translation and Intercultural Studies

ผู้วิจัยได้ทำสัญญากับ Taylor & Francis สำหรับการตีพิมพ์ในวารสาร Asia Pacific Translation and Intercultural Studies ดังมีรายละเอียดตามเอกสารต่อไปนี้:

PUBLISHING AGREEMENT

This is an agreement under which you, the author, assign copyright in your article to Informa UK Limited registered in England under no. 1072954 trading as Taylor & Francis Group, Registered Office: 5 Howick Place, London SW1P 1WG (hereinafter 'Taylor & Francis') to allow us to publish your article, including abstract, tables, figures, data, and supplemental material hosted by us, as the Version of Record (VoR) in the Journal for the full period of copyright throughout the world, in all forms and all media, subject to the Terms & Conditions below.

Please read this agreement carefully, complete it, and return a copy to us by email, fax, or hard copy immediately, to avoid any delay in the publication of your article.

Postal address: Taylor & Francis Journals Production, 4 Park Square, Milton Park, Abingdon OX14 4RN, UK

Fax: +44 (0) 207 017 6336 Email: T&Fproduction@tandf.co.uk

ARTICLE TITLE: "Not to Be Taken Seriously": Irony's Echo in the Thai Translations of Anna and the King of Siam and The Romance of the Harem ('Article')

AUTHOR(S): Phrae Chittiphalangsrri

JOURNAL TITLE: Asia Pacific Translation and Intercultural Studies ('Journal')

Please complete and sign below.

Please tick *either* box A or box B, **BUT NOT BOTH**

- A I own copyright, and I am assigning copyright in my article to Taylor & Francis. In the case of a multi-authored article, I confirm that I am authorized by my co-authors to make this assignment as their agent on their behalf. The co-authors have agreed the priority of the assertion of copyright and the order of names in the publication of the article.
- B I am a civil servant or an employee of a Government, Government Agency, International Organization, or Commercial Corporation which is granting a non-exclusive licence to publish the article and which hereby recognizes Taylor & Francis as the sole licensee for the publication of the final, definitive, and citable Version of Record (VoR). In the case of a multi-authored article, I confirm that I am authorized by my co-authors to enter into this licence as their agent on their behalf. The co-authors have agreed the priority of the assertion of copyright and the order of names in the publication of the article.

If you have ticked B, please indicate which of the statements below apply to you (and your co-authors):

- I am an employee of the UK, Canadian, Australian, or another Commonwealth Realm Government, and the Crown retains and asserts copyright.
- I am a US Government (including NIH) employee and there is no copyright to transfer.
- I am a contractor of the US Government (includes NIH contractors) under contract number: _____
- I am an employee of the European Commission and copyright is asserted and retained by the European Union.
- I am an employee of the World Bank and copyright is asserted and retained by that entity.
- I am an employee of the Food & Agricultural Organization and copyright is asserted and retained by that entity.
- I am an employee of a Government, Agency, or International Organization and copyright is retained by that entity. Name of entity: _____
- I am employed and the copyright belongs to my employer (or is a 'work made for hire' under US law). Name of corporation: _____

ASSIGNMENT OF COPYRIGHT

I hereby assign Taylor & Francis with full title guarantee all rights of copyright and related publishing rights in my article, in all forms and all media (whether known at this time or developed at any time in the future) throughout the world, in all languages, where our rights include but are not limited to the right to translate, create adaptations, extracts, or derivative works and to sublicense such rights, for the full term of copyright (including all renewals and extensions of that term), to take effect if and when the article is accepted for publication.

I confirm that I have read and accept the full Terms & Conditions below including my author warranties, and have read and agree to comply with the Journal's policies on peer review and publishing ethics.

Signed: Phrae Chittiphalangsrri Name (Print): PHRAE CHITTIPHALANGSRRI
Position: Assistant Professor Date: 10 June 2015

THIS FORM IS A LEGALLY BINDING DOCUMENT. WE RECOMMEND THAT YOU RETAIN A COPY OF IT AND CONSULT A LEGAL ADVISOR IF YOU HAVE ANY QUESTIONS.

1060922

2. การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผู้วิจัยได้นำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะและเชิงวิชาการดังนี้

- **เชิงสาธารณะ** (มีเครือข่ายความร่วมมือ/สร้างกระแสความสนใจในวงกว้าง)
ผู้วิจัยได้นำเสนอผลงานวิจัยนี้เป็นจำนวนสองครั้งในระดับนานาชาติ คือการนำเสนอผลงานวิจัยที่การประชุม Translation and Comparative Cultural Studies: East and West in Dialogue ที่ Institute of Modern Languages, University of London ประเทศสหราชอาณาจักร ระหว่างวันที่ 8-9 พฤษภาคม 2557 และเป็นส่วนหนึ่งของการบรรยายที่ Centre for Translation Studies, Hong Kong Baptist University เขตการปกครองพิเศษฮ่องกง สาธารณรัฐประชาชนจีน ในหัวข้อ *Plagiarism, Irony and Incense Stick: a Sketch of Thai Translation Traditions* เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2558 (ดูข้อมูลเพิ่มเติมในภาคผนวก)

ในการนำเสนอและการบรรยายที่ผ่านมานั้น มีผู้เข้าร่วมประชุมและผู้เข้าฟังการบรรยายให้ความสนใจและตอบรับเป็นอย่างดี เนื่องจากไม่เคยมีงานวิจัยเกี่ยวกับด้านการแปลวรรณกรรมในประเทศไทยที่มีการอ้างอิงบริบททางวัฒนธรรมและใช้ทฤษฎีเชิงวิพากษ์มาก่อน ทำให้ผู้เข้าฟังสนใจที่จะศึกษาปรากฏการณ์การแปลและวัฒนธรรมในประเทศไทยมากขึ้น และเนื่องจากประเทศไทยไม่เคยตกเป็นอาณานิคมอย่างเป็นทางการมาก่อน ธรรมเนียมการแปลในไทย (Thai translation tradition) จึงเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ เพราะอาจจะชี้ให้เห็นข้อสรุปที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมการแปลระหว่างเจ้าอาณานิคมและประเทศใต้การปกครอง ที่มีการศึกษายาวนานในสายทฤษฎีการแปลและการศึกษาหลังอาณานิคม (Postcolonial translation theories)

จากการนำเสนองานวิจัยดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้รับเชิญให้เขียนบทความวิจัยเกี่ยวกับธรรมเนียมการแปลในไทย (Thai translation tradition) ให้กับหนังสือรวมบทความ *World Atlas of Translation* ของสำนักพิมพ์ John Benjamins ซึ่งมี Professor Yves Gambier และ Dr. Ubaldo Steconi เป็นบรรณาธิการ หนังสือเล่มนี้มีกำหนดตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2559

- **เชิงวิชาการ** (มีการพัฒนาการเรียนการสอน/สร้างนักวิจัยใหม่)
ผู้วิจัยได้นำเอาผลการวิจัยที่ได้ไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาวิชา 2210625 การวิจารณ์การแปลวรรณกรรม หลักสูตรปริญญาโทสาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ

และวิชา 2241627 การแปลและวัฒนธรรมศึกษา หลักสูตรปริญญาโทสาขาการแปล ของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การวิจัยชิ้นนี้ชี้ให้เห็นว่ากระบวนการใช้อำนาจเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องจรรยาบรรณของผู้แปลเป็นอย่างมาก โดยในแง่ของการวิจารณ์การแปลนั้น ทฤษฎีเสียงสะท้อนแห่งความย้อนแย้งชี้ให้เห็นถึงความพยายามให้การจัดวางตัวเองของนักแปลในตำแหน่งที่ยังรักษาจรรยาบรรณของนักแปลไว้ได้ และในขณะเดียวกันก็พยายาม “บิดแปร” (manipulate) การแปลให้ตรงกับอุดมการณ์หลักของไทยไว้ให้ได้ ในแง่ของวัฒนธรรมศึกษานั้น จะเห็นได้ว่าการแปลเป็นอุปกรณ์ที่ไม่ตรงไปตรงมา และมีแนวโน้มจะสร้างมุมสองซี้ว (double edge) ที่ย้อนแย้งกันเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องใช้อำนาจ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำผลงานชิ้นนี้ไปเป็นส่วนหนึ่งของการบรรยายเรื่องจรรยาบรรณของนักแปล ให้กับนักศึกษาปริญญาโท สาขาการแปล มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อใช้เป็นประเด็นถกเถียงเรื่องจรรยาบรรณการแปลอีกด้วย

ภาคผนวก

3. อื่นๆ (เช่น ผลงานตีพิมพ์ในวารสารวิชาการในประเทศ การเสนอผลงานในที่ประชุมวิชาการ หนังสือ การจดสิทธิบัตร)

ผลงานวิจัยนี้ได้รับการเผยแพร่ในต่างประเทศ สองครั้ง ดังนี้

3.1 การเสนอผลงานวิจัยเรื่อง “Not to Be Taken Seriously”: Irony’s Echo in the Thai Translations of *Anna and the King of Siam* and *The Romance of the Harem* ในการประชุม Translation and Comparative Cultural Studies: East and West in Dialogue ที่ Institute of Modern Languages, University of London ประเทศสหราชอาณาจักร ระหว่างวันที่ 8-9 พฤษภาคม 2557 การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นโดย University of Nottingham

หนังสือตอบรับให้เข้าร่วมเสนอผลงานวิจัย ดังนี้ :

The University of
Nottingham

UNITED KINGDOM · CHINA · MALAYSIA

School of Cultures, Languages and Area Studies
Centre for Translation and Comparative Cultural Studies
Faculty of Arts
The University of Nottingham
University Park
Nottingham
NG7 2RD

tel: +44 (0)115 951 15873
fax: +44 (0)115 951 15812

email: ctcs-enquiries@nottingham.ac.uk
website: <http://www.nottingham.ac.uk/ctcs>

Dr Phrae Chittiphalangsri

Department of Comparative Literature, Faculty of Arts, Chulalongkorn University
Department of Comparative Literature,
Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Phayathai Rd., Wangmai, Pathumwan,
Bangkok 10330 Thailand

February 11th 2014

**Re: Translation and Comparative Cultural Studies: East and West in Dialogue Conference, 8-9 May 2014,
Institute for Modern Languages Research, University of London**

Dear Dr Phrae Chittiphalangsri,

We have now had the opportunity to review the abstracts we have received and we are delighted to be able to tell you that we would like to include your paper in the conference programme. Please prepare an oral presentation of your paper to last 20 minutes. Papers will be grouped in panels of three or four, and we will send details of the provisional programme for the whole conference in due course. Please note that the conference will take place on 8th and 9th May (not 7th and 8th as previously advertised). The venue is unchanged, and the conference will take place in Senate House, just off Russell Square (at The Institute of Modern Language Research, University of London).

We are asking delegates to make their own arrangements for accommodation. A wide range of options is available within easy walking distance of the venue, and the Institute website provides a list of popular hotels and guest houses. Please see: <http://modernlanguages.sas.ac.uk/node/39>

Conference registration will open in February and we will be in touch to let you know when the link goes live. We are really looking forward to your participation in this event. Please do not hesitate to get in touch should you have any queries.

Yours sincerely,

Kathryn Batchelor
Lecturer in French and Francophone Studies
School of Cultures, Languages and Area Studies
University of Nottingham, UK

ภาพถ่ายขณะผู้วิจัยกำลังนำเสนอผลงานที่ Institute of Modern Languages, University of London

Reception in Thailand

- + Critics mostly denounced Leonowens' two books as 'inexcusably mistaken'
- + The movie *Anna and the King of Siam* (1947) was released in Thailand to a quiet response
- + There was an attempt to re-release the film in the Kingdom in 1951 but failed to get an approval from the censorship committee
- + Field Marshal Pibulsongkram, the then Prime Minister, did not allow public screening of *The King and I* (1956) for fear of possible unrest, despite the permission from King Bhumibol (Let the audience decide)
- + Translations of AKS and RH were published in 1962, both heavily framed with 'cautions' for readers

สำหรับเนื้อหาของแผ่นภาพ (slide) ประกอบการนำเสนองานวิจัยมีดังนี้ :

Phrae Chittiphalangsri

“Not to be taken seriously”

Irony’s Echo in the Thai Translations of *Anna and the King of Siam* and *The Romance of the Harem*

 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University
Pillar of the Kingdom

Not to be taken seriously...

- ✦ The case of the Thai translations of Anna Leonowens Narratives
 - ✦ *Anna and the King of Siam* (1944)
 - ✦ *The Romance of the Harem* (1873)
- ✦ Theo Hermans’ ‘Irony’s Echo’
- ✦ The discrepancy of fact and fiction in Thai literary scene
- ✦ Thailand’s Lèse Majesté law

Anna Leonowens

- ✦ Anna Harriette Leonowens (1831-1915) née Anna Harriet Emma Edwards
- ✦ Anglo-Indian
- ✦ Educator, travel writer and social activist
- ✦ Served at the Siamese court as teacher and foreign language advisor from 1862-1867

The Anna Leonowens Narratives

The Anna Leonowens Narratives

Film

Anna and the King of Siam (1946)

The King and I (1956)

Anna and the King (1999)

The King and I (1999) Animated Film

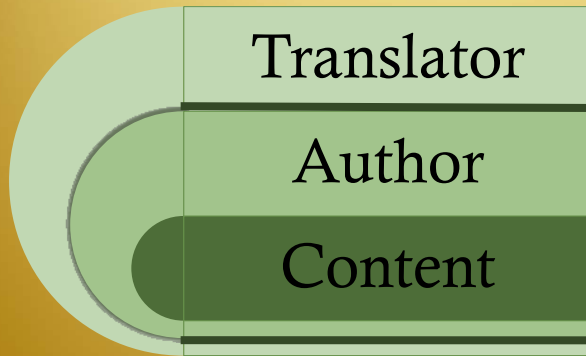
Musical

The King and I (debut 1951)

Reception in Thailand

- ✦ Critics mostly denounced Leonowens' two books as 'inexcusably mistaken'
- ✦ The movie *Anna and the King of Siam* (1947) was released in Thailand to a quiet response
- ✦ There was an attempt to re-release the film in the Kingdom in 1951 but failed to get an approval from the censorship committee
- ✦ Field Marshal Pibulsongkram, the then Prime Minister, did not allow public screening of *The King and I* (1956) for fear of possible unrest, despite the permission from King Bhumibol (Let the audience decide)
- ✦ Translations of AKS and RH were published in 1962, both heavily framed with 'cautions' for readers

Irony's Echo

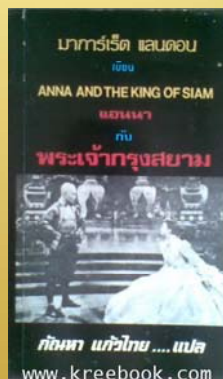
-“Frame”
- disassociate
voice / voice of
discord
- Irony

Quotation

Thai Translations of *Anna and the King of Siam*

Trans. Or Snidwong (1962)

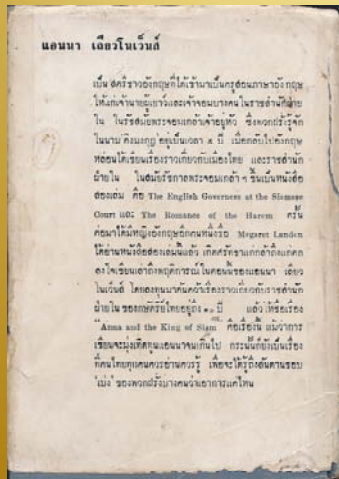
1986

Trans. Kanha Kaewthai

1999

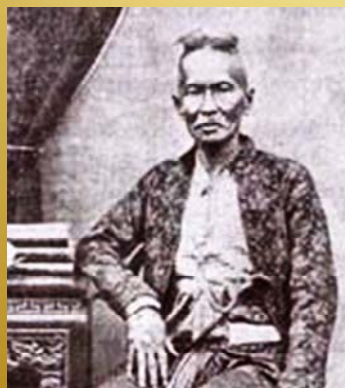
“Snobbish”

✦ Her novel is entitled *Anna and the King of Siam*, which is the very book you are holding in your hands. Although Landon overtly blandishes Leonowens, we Thais still need to read this book so that we are aware of how “snobbish” some Westerners can become.

(Or Snidwong 1962: back cover)

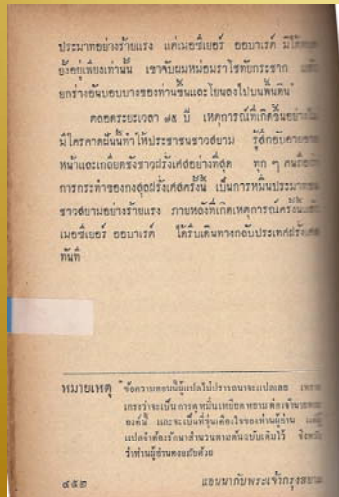
L’Affaire Française

Mom Rachothai

✦ “But M. Aubaret did not stop there. He grasped the prince by his hair and with all his strength swung the slight Siamese up and threw him to the ground after his insignia.”

“I do not wish to translate this part.”

✦ Note: I do not wish to translate this part at the least, because it could be an insult to the prince, as well as outraging the readers. However, as a translator I need to preserve the original content, so I do hope the readers will forgive me (1962: 452).

The Romance of the Harem: “Downright Pretentious”

My teacher, Ob Jayavasū, who is also my dear friend, has asked me to write a preface for his new book which is a translation from a western novel written by Anna Leonowens about 80 years ago. The book was mostly made-up; it contains whatever could be written by some woman during the Victorian period could think of in order to make money. I asked my teacher Ob that:

“You know very well that she lied?”

“Excuse me. Not just lie, she was downright pretentious.”

“Why then did you translate her book?” I continued asking.

Trans. Ob Jayavasū (1962)

“Read it for pleasure”

- ✦ I would ask you to think of this book as written by Margaret Landon for pleasure-reading only. There are some references to ancient Thai history; some are true, some are made-up according to her imagination. We all know that *Somdej Phra Chom Klao* was a righteous King who follows the path of dharma for kings. His Majesty rules his subjects justly and they live their lives happily under His Majesty's reign. Also, our traditional customs have always been virtuous (Or Snidwong 1962: b).
- ✦ If there are parts that are true historically, please remember them as useful knowledge. For the untrue parts, you can read them as entertainment, and as a way of spending your free time (Or Snidwong 1962: c)

“Pure Novel”

- ✦ Please take this book as a pure novel which does not make reference to or is backed up by the slightest piece of history. The names of any person in the book may really exist, or may be randomly jumbled up. If you can forgive the author for what she made up, both you and I, the translator, would feel relieved (Ob Jayavasu 2000: 12)

The Discrepancy between Fact and Fiction as Irony

- ✦ Unanimous call from the translators for the novels to be received and perceived as FICTION
- ✦ The anxiety can be dated back to Thailand's initial reluctance in accepting prosaic fiction as literary
 - ✦ 'Litariness' was almost exclusive to poetry
 - ✦ Prose was a designated form for non-literary writings
 - ✦ For prose to be accepted as fiction, it must not try to speak of immediately perceivable reality, especially historical facts
- ✦ The problem? the absence of how to appreciate 'fictive reality' as a form of literary aesthetics?

Thank you

3.2 การบรรยายที่ Centre for Translation Studies, Hong Kong Baptist University เขตการปกครองพิเศษฮ่องกง สาธารณรัฐประชาชนจีน ในหัวข้อ *Plagiarism, Irony and Incense Stick: a Sketch of Thai Translation Traditions* โดยหัวข้อย่อย Irony นั้น นำมาจากผลงานวิจัยชิ้นนี้

จดหมายที่ผู้วิจัยได้รับเชิญจากผู้อำนวยการของ Centre for Translation Studies, HKBU มีดังนี้:

Dr Phrae Chittiphalangsri
Department of Comparative Literature
Faculty of Arts,
Chulalongkorn University
Bangkok Thailand
10th December 2014

Dear Dr Phrae Chittiphalangsri,

RE: Thank you for giving a seminar at the Hong Kong Baptist University

The Centre for Translation of the Hong Kong Baptist University takes great pleasure in inviting you to give a seminar for the Translation Seminar Series organized by the Centre on 22nd January 2015 (Thursday). The Seminar Series aims to facilitate dialogue and exchange among postgraduate students, research supervisors and colleagues in the translation field. Since its inception in 2001, the Series has been well received by our participants.

Your support will definitely contribute to the success of the Series. We look forward to your favourable reply. Thank you.

Best wishes,

Robert Neather
Director, Centre for Translation
Hong Kong Baptist University

ทาง Centre for Translation Studies, HKBU ได้พิมพ์แผ่นประชาสัมพันธ์การบรรยายดังนี้ :

Translation Seminar

Thursday, 22nd January 2015

7:00 P.M. – 9:00 P.M.

Centre for Translation, DLB601, Level 6, David C. Lam Building, HKBU.

Plagiarism, Irony and Incense Stick: A Sketch of Thai Translation Traditions

Dr. Phrae Chittiphalangsri
Chulalongkorn University

Abstract

In the light of current translation studies scholarship, Southeast Asia is largely underresearched compared to other parts of Asia. Translation traditions in a region so diverse in politics, geographies and cultures such as this cannot easily be accommodated by established notions of literal vs free, domestication vs foreignisation, or the post-colonial pattern of appropriation, resistance and hybridity. Thailand, known for its absence of colonial past, is an interesting case of translation tradition that does not directly deal with colonialism and its consequences, but shows the different practices of translation that are problematic, ironic and even unimaginable.

In this lecture, I will discuss three key events in Thai translation history in order to provide the audience with a glimpse into my ongoing project on Thai translation traditions. First, I will discuss the case of "Lak Wittaya", a journal of which the name can be translated as "plagiarism", as the major outlet for translation of western literary works, and a conceptual benchmark for the practice of translation in the early period of prose translation. Second, I will look into the Thai translations of *Anna and the King of Siam* using what Theo Hermans calls "irony's echo." The lecture will be concluded with the discussion of the Bangkok-based Butterfly publishing house and contemporary leading figures in literary translation whose ethos of fidelity can be likened to the ceremonial practice of lighting incense sticks.

About the Speaker

Phrae Chittiphalangsri is currently a lecturer in Comparative Literature and Translation Studies at Chulalongkorn University, Thailand. She received a BA in English in 2003, and was then granted the Anandamahidol Foundation Royal scholarship to continue her postgraduate study in UK. In 2009, she completed her doctoral thesis *Translation, Orientalism, Virtuality: English and French translations of the Bhagavad Gītā and Śakuntalā, 1784-1884*, at University College London. She served as co-editor of the online journal *New Voices in Translation Studies* from 2009-2012. Her current research includes studies of Thai translation history, with a particular focus on Thai translation concepts and traditions. The article 'On the virtuality of translation in Orientalism', in which she develops the concept of virtuality in translation and representation initiated in her thesis, was published in Routledge's *Translation Studies* in 2014.

ALL ARE WELCOME

香港 九龍塘 Kowloon Tong, Hong Kong
電話 Tel: (852) 3411 5383 傳真 Fax: (852) 3411 5380
電郵 Email: ctn@hkbu.edu.hk

ภาพถ่ายของผู้วิจัยขณะกำลังบรรยายที่ Centre for Translation Studies, Hong Kong Baptist University

การบรรยายครั้งนี้มีการบันทึกเป็นแถบวีดิทัศน์ออนไลน์ สามารถเข้าถึงได้จาก URL นี้ :
<http://hkbutube.lib.hkbu.edu.hk/st/display.php?bibno=b3730813>